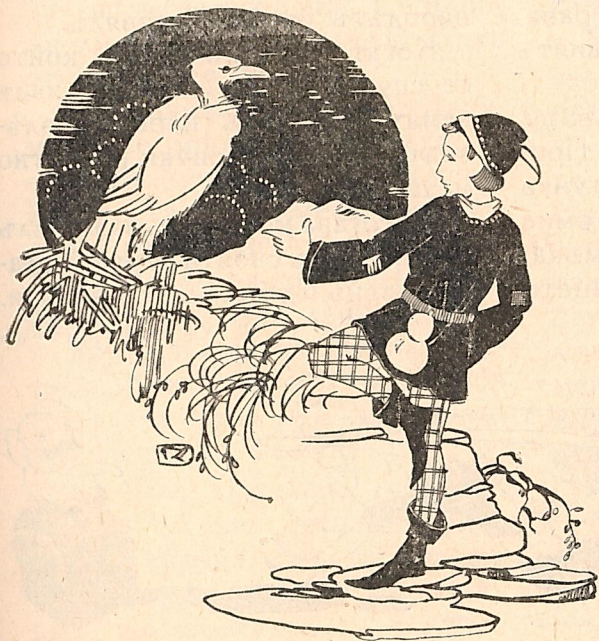

ДЕТСКА РАДОСТЪ

Прелетѣлъ съ него надъ ледени планини, отъ които духали студени вѣтрове като въ най-лошитѣ зими. Следъ това прелетѣли надъ благоуханни долини, които миришели на узрѣли пло-

дове. Но момъкътъ нищо не виждалъ! И най-после стигнали въ една страна, кждето всичко миришело както презъ май.

— Кжде сме сега? — попиталъ момъкътъ.

— Въ страната на Пролѣтътъ, — отвърналъ орелътъ. — Сега ще те отнеса при бащата на Пролѣтътъ, който живѣе въ най-хубавата долина на свѣта.

Скоро орелътъ кацналъ на единъ покривъ отъ росна, зелена шума и пусналъ момъка предъ самата врата.

Излѣзълъ бащата на Пролѣтътъ и попиталъ момъка:

— Защо си дошелъ, и какво искашъ отъ мене?

Момъкътъ отговорилъ:

— Моятъ народъ измира отъ болести, и никой не може да му помогне съ нищо. Казватъ, че самоти можешъ.

— А съ цената на какво дойде до тукъ?

— Съ цената на своитѣ очи.

— А готовъ ли си да дадешъ и сърцето си за своя народъ, ако ти го поискамъ?

— Готовъ съмъ и сърцето си да дамъ!

— Такъвъ народъ, кой-

то има такъвъ синъ като тебе, заслужава да живѣе! — казалъ бащата на Пролѣтътъ.

И той пустналъ отъ своята долина най-благоуханнитѣ си и най-лѣковити вѣтрове. Кждето минѣли тѣзи вѣтрове — отнасяли всички болести. Отъ тѣхъ оздраввали и най-лютитѣ рани.

Въ злочестата запусѣла земя отново настаналъ животъ. Раз-